

Dohovor Rady Európy o prevencii násilia na ženách a domáceho násilia a boja proti nemu (Istanbulský dohovor): Otázky a odpovede

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Násilie na ženách je štrukturálny a celosvetový jav, ktorý nepozná žiadne sociálne, ekonomické ani štátne hranice. Predstavuje závažné porušenie ľudských práv a vo veľkej miere zostáva nepotreštané. Ženy v Európe sú každý deň psychicky aj fyzicky zneužívané v „bezpečí“ ich domova, prenasledované, obťažované, znásilňované, mrzačené, rodinou nútené do manželstva alebo sterilizované proti ich vôli. Počet príkladov násilia na ženách je nekonečný, jeho obeť nespočetná. Národné a európske prieskumy a kampane na zvýšenie povedomia dokazujú, ako je domáce a sexuálne násilie veľmi rozšírené. Odhalenia, ktoré prinieslo hnutie „#MeToo“ v celej Európe, objasňujú výskyt sexuálneho obťažovania a zneužívania žien a skutočnosť, aké neľahké je pre ženy otvorene o ňom hovoriť. Mnohé ženy sa obávajú alebo ostýchajú požiadať o pomoc a niekedy za svoje mlčanie zaplatia životom. Tie, ktoré sa rozhodnú prehovoriť, zostanú často nevypočuté. Ďalšou rozšírenou formou násilia je domáce násilie, ktoré sa dotýka najmä žien, ale aj mužov, detí a starších osôb. Len málo páchatel'ov sa dostane pred súd, ešte menej ich je aj odsúdených.

■ Rada Európy, ujímajúc sa svojej vedúcej úlohy ochrancu ľudských práv, prijala Dohovor o predchádzaní násilliu na ženách a domácejmu násilliu a boji proti nemu (Istanbulský dohovor). Istanbulský dohovor je všeobecne uznávaný ako najkomplexnejší právny nástroj na predchádzanie a potláčanie násillia na ženách a domáceho násillia ako formy porušovania ľudských práv. Od roku 2011, kedy bol otvorený na podpis, získal dohovor významnú podporu na všetkých úrovniach; národných vlád, regionálnych aj miestnych samospráv, verejnosti, parlamentov, ostatných národných, regionálnych a medzinárodných organizácií na ochranu ľudských práv, organizácií občianskej spoločnosti, médií a akademickej obce. Za jeho víziu uchrániť ženy a dievčatá pred násillím si dohovor vyslúžil národné aj medzinárodné ocenenia.

■ Dohovor nadobudol platnosť už v roku 2014 – iba tri roky od jeho prijatia – čo svedčí tak o potrebe členských štátov mať právne záväznú zmluvu, na základe ktorej môžu usmerňovať svoje úsilie o odstránenie rodovo podmieneného násillia, ako aj o ich politickom odhodlaní naplňovať zásady a hodnoty zakotvené v dohovore.

■ Napriek jasne stanoveným cieľom dohovoru, závažnosti násillia na ženách a domáceho násillia a ich dôsledkom pre obeť a spoločnosť, mnohé náboženské a ultrakonzervatívne skupiny šíria v posledných rokoch klamlivé tvrdenia o dohovore, a to najmä pokiaľ ide o pojem „rod“ nachádzajúci sa v texte dohovoru. Je nevyhnutné vyvracať tieto zavádzajúce a reagovať na ne dôrazným poukázaním na základné ciele Istanbulského dohovoru, ktorými sú odstránenie násillia na ženách a ochrana ľudských práv žien.

AKÉ SÚ CIELE ISTANBULSKÉHO DOHOVORU

■ Odstránenie násillia na ženách a domáceho násillia musí byť dôležitým politickým cieľom každej vlády, ktorá je odhodlaná chrániť ľudské práva všetkých ľudí. V priebehu uplynulých tridsiatich rokov viaceré členské štáty Rady Európy urobili mnoho dôležitých krokov; existujúce právne predpisy sa však často riadne neuplatňujú, služby pre obeť sú naďalej obmedzené alebo nedostatočne financované a sexistické postoje sú stále všade prítomné. Okrem toho, medzi jednotlivými krajinami existujú veľké rozdiely v legislatíve aj dostupnej podpore, čo vytvára obrovské nerovnosti v poskytovaní ochrany.

■ Istanbulský dohovor vyžaduje od vlád, zmluvných strán dohovoru, aby prijali komplexný súbor opatrení na riešenie všetkých foriem násillia na ženách a domáceho násillia. Každé ustanovenie dohovoru má za cieľ predchádzať násilliu, chrániť a podporovať obeť a právne postihovať páchatelov. Dohovor vyžaduje, aby bola ustanovená trestnosť a právny postih jednotlivých foriem násillia na ženách ako sú napríklad domáce násillie, nebezpečné prenasledovanie, sexuálne obťažovanie alebo psychické násillie. Pomenovanie násillia na ženách a jeho ustanovenie ako trestného činu prispeje k jeho odstráneniu.

■ Vypracovanie dohovoru, ktorý obsahuje súbor právne záväzných noriem na posilnenie ochrany a podpory obetí, je dôležitým krokom k holistickým a harmonizovaným opatreniam, ktorých cieľom je zaistiť život bez násillia pre všetky ženy.

AKÚ PRIDANÚ HODNOTU MÁ ISTANBULSKÝ DOHOVOR?

■ Dohovor jednoznačne ustanovuje, že násillie na ženách a domáce násillie dnes už nemožno považovať za súkromnú vec, ale že štáty sú povinné prijímať komplexné a integrované opatrenia na predchádzanie násilliu, ochranu obetí a potrestanie páchatelov. Tým, že sa pripoja k dohovoru, vlády sa zaväzujú zmeniť svoje právne predpisy, zaviesť praktické opatrenia a vyčleniť zdroje na presadenie nulovej tolerancie voči násilliu na ženách a domácejmu násilliu. Predchádzať násilliu a bojovať proti nemu už nie je len vecou dobrej vôle, ale aj právne záväznou povinnosťou. To pomôže obetiam v celej Európe a aj mimo nej.

■ Popri zavedení právnych záväzkov dohovor vysiela aj dôležitý politický signál pre celú spoločnosť o neprípustnosti násillia na ženách a domáceho násillia. Víziou dohovoru je ukázať životnú realitu veľkého počtu žien a dievčat zažívajúcich násillie, zvýšiť povedomie o ňom a v dlhodobom horizonte meniť postoje k násilliu.

VZŤAHUJE SA ISTANBULSKÝ DOHOVOR IBA NA ŽENY?

■ Nie. Dohovor sa však vzťahuje predovšetkým na ženy z toho dôvodu, že niektorým formám násilia sú vystavené iba ženy. To vyplýva zo skutočnosti, že sú ženami a tak napríklad len ony sú vystavené nútenému prerušeniu tehotenstva či mrzačeniu ženských pohlavných orgánov. Iným formám násilia sú ženy vystavené oveľa častejšie ako muži, či už ide o sexuálne násilie, znásilnenie, nebezpečné prenasledovanie, sexuálne obťažovanie, domáce násilie, manželstvá z donútenia či násilnú sterilizáciu. Príčinou týchto foriem násilia sú nerovných mocenské vzťahy medzi mužmi a ženami a dôsledkom takéhoto násilia je diskriminácia žien.

■ Muži rovnako čelia niektorým formám násilia uvedeným v dohovore ako je napríklad domáce násilie alebo manželstvá z donútenia, hoci týchto prípadov je menej a často majú menej závažnú podobu. Dohovor to uznáva a nabáda zmluvné strany, aby ustanovenia dohovoru uplatňovali na všetky obe domáceho násilia, vrátane mužov, detí a starších ľudí. Štáty sa môžu sami rozhodnúť, či budú dohovor uplatňovať aj na tieto obe domáceho násilia.

PREČO Hovorí ISTANBULSKÝ DOHOVOR O „RODOVEJ POVAHE“ NÁSILIA NA ŽENÁCH A DOMÁCEHO NÁSILIA?

■ Dohovor hovorí o „rodovej“ povahe násilia na ženách alebo o „rodovo podmienenom násilí“, lebo rieši formy násilia, ktoré sú zamerané proti ženám, pretože sú ženy, a/alebo postihujú ženy neúmerne často (pozri vyššie). To je tiež dôvod, pre ktorý násilie na ženách a domáce násilie nemožno riešiť bez prihliadnutia na problematiku rodovej rovnosti.

■ V dohovore je preto odstránenie násilia na ženách a domáceho násilia zasadené do kontextu dosiahnutia rodovej rovnosti *de jure* aj *de facto*. V preambule sa uznáva štrukturálna povaha tohto násilia, ktorá je tak príčinou ako aj dôsledkom nerovných mocenských vzťahov medzi ženami a mužmi, a ktorá ženám bráni naplno sa rozvíjať.

■ Istanbulský dohovor sa nesnaží „odstrániť rozdiely“ medzi ženami a mužmi, ani nenaznačuje, že ženy a muži sú alebo by mali byť „rovnakí“. Čo však dohovor vyžaduje, je aktívny boj proti názoru, že ženy sú menejcenné v porovnaní s mužmi. V dôsledku predsudkov, stereotypov, škodlivých zvyklostí a tradícií sú muži skutočne naďalej v mnohých oblastiach vo výhodnejšom postavení v súkromnej a verejnej sfére, napríklad v politickom živote, v zamestnaní, vo vzdelávacích systémoch, pri oznamovaní trestných činov polícii alebo v súdnom konaní. Nerovné postavenie žien im sťažuje možnosti otvorene hovoriť o prežitom násilí a dosiahnuť rešpektovanie ich práv.

PREČO SA V ISTANBULSKOM DOHOVORE UVÁDZA DEFINÍCIA „RODU“?

■ Závazok predchádzať násiliu na ženách a bojovať proti nemu je v dohovore zasadený do širšieho rámca dosahovania rovnosti žien a mužov. Tvorcovia a tvorkyne dohovoru preto odkazujú na vzťahy medzi ženami a mužmi, na ich úlohy a atribúty v spoločnosti, a preto považovali za dôležité ponúknuť definíciu pojmu „rod“. Tento pojem nemá za cieľ nahradiť biologickú definíciu „pohlavia“ ani pojmy „ženy“ a „muži“, ale má zdôrazniť, že nerovnosť, stereotypy a s nimi spojené násilie nepramenia do veľkej miery z biologických rozdielov, ale skôr zo sociálneho konštruktú, t. j. postojov a vnímania toho, aké sú a aké by mali byť ženy a muži v spoločnosti.

■ V článku 3 písm. c) sa vysvetľuje, že pojmom „rod“ sa rozumie „súbor spoločnosťou vytvorených rolí, vzorov správania, činností a atribútov, ktoré daná spoločnosť považuje za primerané pre ženy a mužov“. Výskum ukázal, že určité zvyklosti alebo stereotypy reprodukovujú nežiadúce a škodlivé praktiky a prispievajú k tomu, že násilie na ženách sa považuje za prípustné. V článku 12 ods. 1 sa preto odstraňovanie predsudkov, zvykov, tradícií a ostatných zvyklostí, ktoré sú založené na predstave menejcennosti žien alebo na stereotypných rolách žien a mužov, ustanovuje ako všeobecný záväzok na predchádzanie násiliu. Pochopenie vplyvu takýchto predsudkov, zvykov a tradícií potom vládam umožní osvojiť si „rodovo podmienené chápanie“ násilia tak, ako to vyžaduje dohovor.

■ Vymedzenie pojmu „rod“ pomôže pochopiť aj definíciu „rodovo podmieneného násilia na ženách“, ktorým sa rozumie „násilie, ktoré je nasmerované proti žene, pretože je žena, alebo ktoré postihuje ženy disproportcionálne“, ako sa uvádza v článku 3 písm. d).

■ Pojem „rod“ sa v medzinárodných právnych nástrojoch neobjavuje prvýkrát. Ťažkosti súvisiace s prekladom pojmu „rod“ a s jeho odlišením od pojmu „pohlavie“ v jazykoch, ktoré nemajú jeho presný ekvivalent, sa niekedy používajú na rozduchovanie sporov týkajúcich sa dohovoru a jeho dôsledkov. Tieto ťažkosti sa nesmú stať zámenkou na odmietnutie dohovoru alebo prekážkou jeho uplatňovania: dohovor neustanovuje povinnosť prispôbiť vnútroštátne právne systémy tak, aby v nich bolo zahrnuté používanie pojmu „rod“, ale používa tento pojem na vysvetlenie účelu opatrení, ktoré by na jeho základe mali štáty prijať a uplatňovať. Dohovor už ratifikovali a uplatňujú ho krajiny používajúce jazyky, ktoré nemajú presný ekvivalent pojmu „rod“ (patriace k rôznym jazykovým skupinám, ako sú napr. germánske, románske, slovanské atď.), bez toho, aby to vyvolávalo kontroverzie.

NEPREDSTAVUJE POSKYTNUTIE ŠIRŠÍCH PRÁV ŽENÁM OHROZENIE RODINY?

■ Cieľom dohovoru nie je právna úprava rodinného života a/alebo rodinných štruktúr; dohovor preto neobsahuje definíciu „rodiny“, ani nepresadzuje žiadne typy rodinných zväzkov. Dohovor vyžaduje, aby vlády zaistili bezpečnosť obetí, ktoré sú vystavené nebezpečenstvu u nich doma, alebo ktoré sú ohrozované inými členmi ich rodiny, najmä manželmi alebo intímnyimi partnermi, pretože partnerské násilie je žiaľ najbežnejšia forma násilia, ktorú ženy zažívajú.

■ Keďže cieľom dohovoru je riešiť násilie na ženách a domáce násilie všade tam, kde sa vyskytuje, jeho uplatňovanie nie je obmedzené iba na zosobášených manželov, ale vzťahuje sa na všetkých partnerov bez ohľadu na to, či sú zosobášení alebo nie, alebo či sú rovnakého alebo rozdielneho pohlavia. Žiadna skupina obetí nie je vylúčená spod ochrany na základe jej rodinného stavu alebo akéhokoľvek iného dôvodu diskriminácie uvedeného v dohovore.

■ Cielom dohovoru je poskytnúť každej osobe žijúcej v násilnom vzťahu bezpečnosť, ochranu a podporu a možnosť nanovo si vybudovať život bez násilia. Obzvlášť dôležité je to vtedy, ak svedkami násilia v rodine sú deti, ktoré tým tiež veľmi trpia. Zanecháva to u nich celoživotné následky a preto v prípade rodín poznačených násilím kladie dohovor ochranu bezpečnosti jej členov ohrozených násilím pred nárok na zabezpečenie opatrovníckych práva k dieťaťu. Istanbulský dohovor nespochybňuje výhody spoločného opatrovníctva oboch rodičov, ale klade si za cieľ zabezpečiť, aby výkon opatrovníckych práv neohrozil práva a bezpečnosť obetí ani detí. Skutočnou hrozbou pre rodiny je samotné násilie a nie opatrenia, ktorých cieľom je ochrana a podpora jeho obetí.

ČO Hovorí Istanbulský dohovor o rodových stereotypoch a vzdelávaní?

■ Reprodukovanie rodových stereotypov vo vzdelávaní znamená, že sa tým obmedzuje rozvoj prirodzeného nadania a schopností dievčat a chlapcov, sloboda možnosti výberu vzdelávania a zamestnania, ako aj ich životné príležitosti. Vzdelávanie významne ovplyvňuje spôsob, akým deti vnímajú samé seba, svojich rovesníkov, aj ich správanie sa v kontakte s opačným pohlavím. Nič z toho, čomu sa mladá generácia učí vo vzdelávacích inštitúciách, by ju nemalo viesť k presvedčeniu, že rodovo podmienená diskriminácia a násilie na ženách sú prípustné.

■ Z tohto dôvodu si Istanbulský dohovor kladie za cieľ presadzovať prostredníctvom vzdelávania hodnoty rodovej rovnosti, vzájomného rešpektu a nenásilia v medziľudských vzťahoch, nestereotypné rodové roly, právo na nedotknuteľnosť osobnej integrity a povedomie o rodovo podmienenom násilí a boji proti nemu (článok 14). Vzdelávanie k týmto hodnotám pomôže deťom stať sa ohľaduplnými a demokratickými občanmi a občiankami. Takéto vzdelávanie nijako neovplyvňuje sexuálnu orientáciu alebo rodovú identitu detí.

■ Keďže postoje, presvedčenie a vzorce správania sa formujú vo veľmi mladom veku, tvorcovia a tvorkyne dohovoru to považovali za dôležitý aspekt prevencie násilia na ženách. Vzdelávanie k týmto hodnotám v kontexte formálneho aj neformálneho vzdelávania môže

významne prispieť k zníženiu tolerancie násilia na ženách. Článok 14 zároveň poskytuje zmluvným stranám maximálnu flexibilitu, keď rozhodnutie o čase a spôsobe poskytnutia tejto výučby ponecháva na ich úvahu.

■ Odstraňovanie rodových stereotypov sa nerovná vykoreneniu všetkých tradícií a zvyklostí. Odovzdávanie zvyklostí alebo presvedčenia z generácie na generáciu je dôležité pre utváranie našej identity. Niektoré zvyklosti a škodlivé tradičné praktiky sú však na ujmu žien a dievčat a môžu ich vystaviť nebezpečenstvu násilia. Preto by malo byť cieľom odstraňovať rodové stereotypy, ktorými sa zdôvodňujú tieto škodlivé tradície. Účelom odstraňovania rodových stereotypov je teda, aby ženy a dievčatá boli vo svojej rodine a všade inde v bezpečí, a nie aby sa „od chlapcov žiadalo, že sa majú obliekať alebo hrať ako dievčatá“ a naopak.

AKO SÚVISÍ ISTANBULSKÝ DOHOVOR S OTÁZKAMI SEXUÁLNEJ ORIENTÁCIE A RODOVEJ IDENTITY?

■ Istanbulský dohovor nestanovuje nové normy týkajúce sa rodovej identity alebo sexuálnej orientácie, ani právneho uznania párov rovnakého pohlavia.

■ Zásada nediskriminácie na základe rodovej identity alebo sexuálnej orientácie vychádza z právnych záväzkov zakotvených v iných právnych nástrojoch, predovšetkým v Európskom dohovore o ľudských právach (článok 14: zákaz diskriminácie, protokol č. 12) a v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad *Oliari proti Taliansku*, 2015, *Ratzenböck a Seydl proti Rakúsku*, 2017), ako aj v *odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy (2010)5 členským štátom o opatreniach na boj proti diskriminácii na základe sexuálnej orientácie alebo rodovej identity*.

■ Istanbulský dohovor zakazuje diskrimináciu z mnohých dôvodov, vrátane rodovej identity a sexuálnej orientácie (článok 4 ods. 3). Cieľom je zabezpečiť ochranu a podporu pre všetky obeť násilia bez ohľadu na ich ďalšie charakteristiky. Napríklad uplatňovanie ustanovení dohovoru bez akejkoľvek diskriminácie na základe rodovej identity by znamenalo, že transrodové osoby nebudú pre svoju rodovú identitu pozbavené práva na podporu a ochranu v prípade

domáceho násilia, sexuálneho napadnutia, znásilnenia alebo manželstva z donútenia. To isté platí pre ženy žijúce vo rovnako-pohlavnom vzťahu, aby tak všetky ženy, vrátane lesbických, bisexuálnych a transsexuálnych žien, mali napríklad prístup k útulkom pre obeť domáceho násilia a právo na život bez násilia. Môžu sem patriť aj gejovia, ktorí čelia domácemu násiliu.

JE NAČASE SKONČIŤ SO ŠPEKULÁCIAMI A DEZINFORMÁCIAMI O ISTANBULSKOM DOHOVORE

■ Istanbulský dohovor neobsahuje žiadny skrytý význam alebo „utajený plán“. Je výsledkom dlhotrvajúcich rokovaní, ktoré vyústili do prijatia dohovoru konsenzom všetkých členských štátov Rady Európy. Dohovor je založený na osvedčených politikách a právnych predpisoch, ktoré priniesli pozitívne výsledky na úrovni členských štátov.

■ Jeho ciele sú jasne uvedené v článku 1: predchádzanie násiliu na ženách a domácemu násiliu, ochrana pred týmto násilím a jeho trestné stíhanie. Plnenie týchto cieľov znamená riešiť jeho hlavnú príčinu – nerovnosti medzi ženami a mužmi v našich spoločnostiach. Dohovor preto obsahuje viacero ustanovení, ktoré spochybňujú pretrvávajúce predstavy o menejcennosti žien v porovnaní s mužmi a o tom, akú úlohu by mali mať a ako by sa mali správať ženy a muži v súkromnej a verejnej sfére.

■ Z tohto hľadiska Istanbulský dohovor nepresadzuje program, ktorý by „ohrozil“ sociálnu štruktúru a hodnoty spoločnosti. Mužom ani ženám nevnučuje žiadne životné voľby. Naopak, umožňuje im rozhodnúť sa byť rodičmi, starať sa o druhých alebo dať prednosť skvelej kariére – dohovor nikoho nenúti prijať určitý životný štýl. Bráni však snahám o to, aby:

- ▶ ženy a muži boli obmedzovaní ich tradičnými rolami a aby sa tým obmedzoval ich osobný, vzdelanostný a odborný rozvoj a životné príležitosti ako také ;
- ▶ sa ospravedlňoval a udržiaval patriarchát, historické mocenské postavenie mužov nad ženami, ako aj sexistické postoje brániace dosahovaniu rodovej rovnosti;
- ▶ sa neuznával koncept práva žien na život bez násilia.

BYŤ ZMLUVNOU STRANOU ISTANBULSKÉHO DOHOVORU: ZJEDNOTENIE SA S CIEĽOM ODSTRÁNIŤ NÁSILIE NA ŽENÁCH

■ Istanbulský dohovor už dnes pozitívne ovplyvňuje životy žien v celej Európe. Prostredníctvom požiadavky, aby vlády predchádzali násiliu na ženách, ochraňovali a podporovali obeť a trestali páchatelov vo všestrannej snahe odstrániť takéto násilie, vracia ženským obeť ich dôstojnosť, ktorá je podľa Európskeho dohovoru o ľudských právach (YY proti Turecku, 2015) najvyššou hodnotou. Dohovor posúva opatrenia na zabezpečenie základných ľudských práv žien z oblasti charity do centrálnej politiky štátu.

■ Na základe Istanbulského dohovoru boli iniciované a uskutočnené dôležité zmeny právnych predpisov, zriadili sa nové a lepšie služby pre obeť, vyčlenili sa zdroje a zintenzívnila sa odborná príprava. Medzi konkrétne príklady opatrení prijatých v krajinách naplňajúcich záväzky z dohodovú patrí: prijatie právnych predpisov zavádzajúcich nové skutkové podstaty prenasledovania a sexuálneho obťažovania; zmena skutkovej podstaty znásilnenia v tom zmysle, že znásilnením je sexuálny styk bez súhlasu a nie je potrebné preukazovať použitie sily voči obeť; zavedenie „koordinovanej multiinštitucionálnej komunitnej odpovede“, v rámci ktorej odborní pracovníci a pracovníčky odkážu obeť, ktoré sa na nich obrátia so žiadosťou o pomoc, na interdisciplinárny tím; zriadenie národných línií pomoci s nepretržitou prevádzkou, ktoré ženy usmernia na najbližšie poradenské služby; zriadenie útulkov financovaných z verejných zdrojov v oblastiach, kde predtým neboli k dispozícii; zaradenie témy násillia na ženách do učebných osnov rôznych vysokoškolských programov (právo, medicína, ošetrovateľstvo, psychológia, sociálne štúdiá atď.); zabezpečenie špecifického vzdelávania pre sudcov, prokurátorov a advokátov s cieľom zlepšiť prístup žien k ochrane a k prostriedkom nápravy.

■ Vo všeobecnejšom zmysle Istanbulský dohovor vytvoril tlak na posilnenie politiky, služieb a diskusie o násillí, ktorému sú vystavené ženy a dievčatá, ako aj o možnostiach ich podpory a posilnení ich postavenia. Pozitívny prínos tohto nového impulzu pociťujú aj odborní pracovníci a pracovníčky na všetkých úrovniach (v orgánoch presadzovania práva, sociálnych službách, poradenských a podporných službách atď.), ktorí pozorujú nárast povedomia o tomto probléme. Potreba konať je reálna. Odstránenie násillia na ženách by malo byť cieľom, ktorý nás všetkých spája.

Istanbulský Dohovor Rady Európy o predchádzaní násilíu na ženách a domácejmu násilíu a boji proti nemu: predchádzanie násilíu, ochrana obetí násilíu a trestné stíhanie páchatel'ov ako riešenie tohto vážneho porušovania ľudských práv.

www.coe.int/conventionviolence
conventionviolence@coe.int

www.coe.int

Rada Európy je najvýznamnejšou organizáciou na ochranu ľudských práv na európskom kontinente. Rada Európy má 47 členských štátov, vrátane 28 členských štátov Európskej únie. Všetky členské štáty Rady Európy podpísali Európsky dohovor o ľudských právach zameraný na ochranu ľudských práv a na podporu demokracie a právneho štátu. Európsky súd pre ľudské práva dohliada na dodržiavanie dohovoru v členských štátoch.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE